De drie beeren

bron
De drie beeren. K.H. Schadd, Amsterdam 1869

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_dri007drie01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

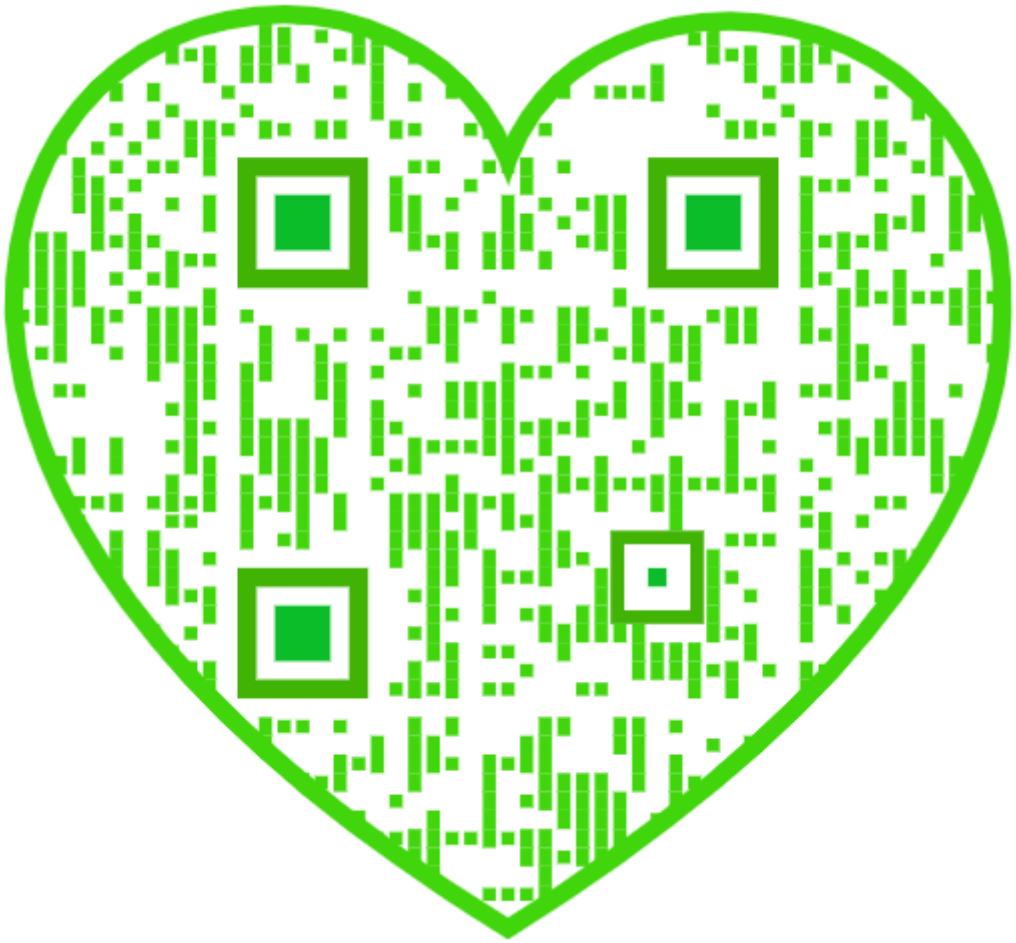

[De drie beeren]

Een zeer langen tijd geleden woonde er op een klein dorpje een meisje Jansje genaamd, dat altijd zoo wild en vol guitenstreken was, dat hare ouders moeite hadden haar in huis te houden. Op zekeren dag liep zij weer eens stil het huis uit en ging naar een groot bosch toe. Terwijl zij daar bloemen plukte, vogels verschrikte of takken van de boomen trok, kwam zij eensklaps op een eenzame plaats, waar zij een aardig klein huisje zag staan. Zoodra zij merkte dat de deur en het raam open waren ging zij er heen en keek eens naar binnen; doch niemand daar ziende nam zij kort en goed het besluit naar binnen te stappen en eens te kijken hoe het er zoo al uitzag.

Nu wilde het toeval dat dit huis bewoond werd door eene familie van

drie beeren, en wel eerstens: PAPA een groote dikke beer, RUIGE BRUIN genaamd, omdat zijn haar zoo stekelig en ruig was, ten tweede: MAMA, soms Mevrouw BRUIN, doch gewoonlijk MOEDER MOF genaamd, omdat haar huid zoo zacht was, en ten derde: een klein grappig beertje, hun geliefd kind: TINUS.

Het huis was leeg toen Jansje het zag, omdat de Beeren gezamentlijk eene ochtendwandeling waren doen. Voor dat zij heengingen had RUIGE BRUIN aan MOEDER MOF opgedragen om TINUS te wasschen en op te knappen, en de soep die voor hun middagmaal bestemd was op de tafel te doen bekoelen. Nadat nu RUIGE BRUIN zijne haren flink uitgeborsteld had, stapten de drie beeren vrolijk naar eene nabij zijnde beek, en lieten dewijl het heerlijk weer was zoowel de deur als het raam een beetje openstaan.

In het huisje van de beeren waren slechts twee kamers; een zitkamer en een slaapkamer. Toen Jansje binnen stapte kwam zij in de zitkamer en zag op tafel drie borden soep staan, die eene overheerlijke lucht door de kamer verspreidden. Door het flinke loopen had zij honger gekregen en besloot dadelijk de lekkerruikende soep eens te proeven. Hoe grappig daarenboven dacht zij, als de menschen hongerig thuis komen en zij vinden niets dan ledige borden!

Na eerst nog eens buiten de deur gekeken te hebben of er ook iemand

De drie beeren

aan kwam, begon zij met het grootste, zwarte bord dat voor RUIGE BRUIN gereed stond, doch vond de soep zoo heet van de peper, dat het in haar mond en keel brandde. Toen nam zij het kleinere, witte bord van MOEDER MOF, doch die soep was zoo zout, dat het voor haar niet te eten was. Eindelijk probeerde zij het kleinste, blaauwe bord (dat voor TINUS bestemd was), en kijk, dat was heerlijke soep! Daar zou ze eens aan smullen!

Voor dat zij aan het eten ging zag zij eens rond naar een stoel, opdat zij tegelijk van hare vermoeidheid zoude kunnen uitrusten. Zij had de keus tusschen een zeer grooten stoel met eikenhouten zitting, (waar de groote Beer gewoonlijk op zat); eene kleinere, met een fluweelen kussen (Mama's stoel) en een klein aardig matten stoeltje, hetwelk aan TINUS behoorde. De groote stoel was haar te laag en te hard; op de kleinere zakte zij te diep in het kussen; doch het kleinste stoeltje paste haar precies, zoodat zij daarop ging zitten, en het bord met soep op haar schoot nam. - Toen Jansje de soep op had, zette zij het bord weer op tafel en ging op nieuw in het aardige stoeltje zitten. Of het meisje nu te veel heeft zitten wiegelen, of dat het stoeltje niet heel stevig meer was, dit weet ik niet, maar eensklaps kraakten de pooten en viel Jansje met de gebroken stoel op den grond. Zij was echter spoedig weer op de been zonzich bezeerd te hebben

Jansje ging toen eens verder rondkijken en zag in den hoek van de kamer

een trap die naar de slaapkamer voerde. Zij klom deze op en zag toen drie bedden naast elkander staan; een heel groot voor RUIGE BRUIN, een kleiner voor MOEDER MOF en een klein, lief bedje voor TINUS. Daar hare vermoeidheid nog niet geheel geweken was en de warmte haar bovendien slaperig maakte, kreeg zij lust om eens op een der bedden te gaan liggen. Het grootste bed was haar te hard, het kleinere vond zij te zacht, doch het kleinste was juist naar haar zin. Zij kroop daar dus op, legde haar wang op het kussen en keek zoolang door het raam naar de boomen die voor het huis stonden, tot zij in slaap viel en aan het droomen geraakte.

Kort daarna kwamen de Beeren vermoeid en hongerig thuis. Vooraan liep RUIGE BRUIN, daarop volgde MOEDER MOF, terwijl de kleine TINUS achteraan liep. Naauwelijks had RUIGE BRUIN zijne voeten in het vertrek gezet, of hij riep langzaam met een luide, kwaadaardige stem:

Wie is er aan mijn soep geweest?

MOEDER MOF volgde spoedig en riep even luid, doch minder kwaadaardig:

Wie is er aan mijn soep geweest?

Maar toen het kleine TINUSJE zijn bord geheel ledig op tafel zag staan, dacht hij van schrik en boosheid te bezwijken en riep hij op een akelig jammerenden toon:

Wie is er aan mijn soep geweest en heeft ze opgegeten?

Kort daarop was het of een donderslag het huis deed beven. Het was RUIGE BRUIN die riep:

Wie heeft op mijn stoel gezeten en hem van zijn plaats gezet?

MOEDER MOF volgde met minder zware doch nu niet minder toornige stem:

Wie heeft op mijn stoel gezeten en hem van zijn plaats gezet?

Maar de kleine TINUS overtrof zijne ouders in droevigen en klagenden toon toen hij riep:

Wie heeft op mijn stoel gezeten en de pooten stuk gemaakt?

Het bedroefde huisgezin begreep nu dat er iemand in huis moest zijn. Zij keken overal rond en klommen eindelijk in dezelfde volgorde als zij in huis waren gekomen de trap naar de slaapkamer op.

RUIGE BRUIN was naauwelijks boven of hij riep uit volle borst,

Op mijn bed heeft men geslapen.

MOEDER MOF was het geheel met haar man eens, want zij riep:

Op mijn bed heeft men geslapen.

Doch toen TINUS boven kwam en naar zijn bed kijkende, Jansje in het oog kreeg riep hij:

Op mijn bed heeft ZIJ geslapen.

Gelukkig was Jansje door het kraken van den trap en het schreeuwen van den grooten Beer wakker geworden. Zij schrikte geweldig toen zij drie verwoede beeren naar boven zag komen, doch peinsde dadelijk op een middel om te ontvluchten. Juist toen TINUS haar in het oog kreeg stapte zij uit het bed en daar het raam gelukkig open stond maakte zij van de verwarring der beeren gebruik en sprong een, twee, drie uit het raam. Gelukkig kwam zij in den boom die voor het huis stond teregt, zoodat zij zich naar beneden kon laten glijden. Naauwelijks voelde zij den vasten grond of zij zette het op een loopen zoo hard als zij maar kon. Eerst toen zij vlak bij haar huis was, hield zij stil om uit te rusten.

De ontmoeting met de drie beeren had het kind echter zoo verschrikt dat zij voor altijd genezen was van de lust, om zich te bemoeijen met dingen die haar niet aangingen.